

21. Då glöms det onda bort, och en del
sig påminner, Hwad nytt de köpa skal til
sina Gruentimmer, En del i kånets famn
en liten hwila tar, sen tycks de hafwa nog
för hwad de slitit har.

22. Än kunde skrifwas mer hwad Sjö-
man har försarit, Men som det brukligt
är och gammal sagan warit, Den wänner
icke har, må sjelf berömma sig Jag derför
radder är så sägas skall om mig.

23. Jag slutar således nu, och dig jem-
christen beder, Döm billigt mina fel, om
jag har röjdt din heder, Om du ej känner
mig så kan du gissa på Mitt namn
jag svarar til, det skrifs
med S. och Å.

GS 571

Twänne stycken Nya Sjömans-

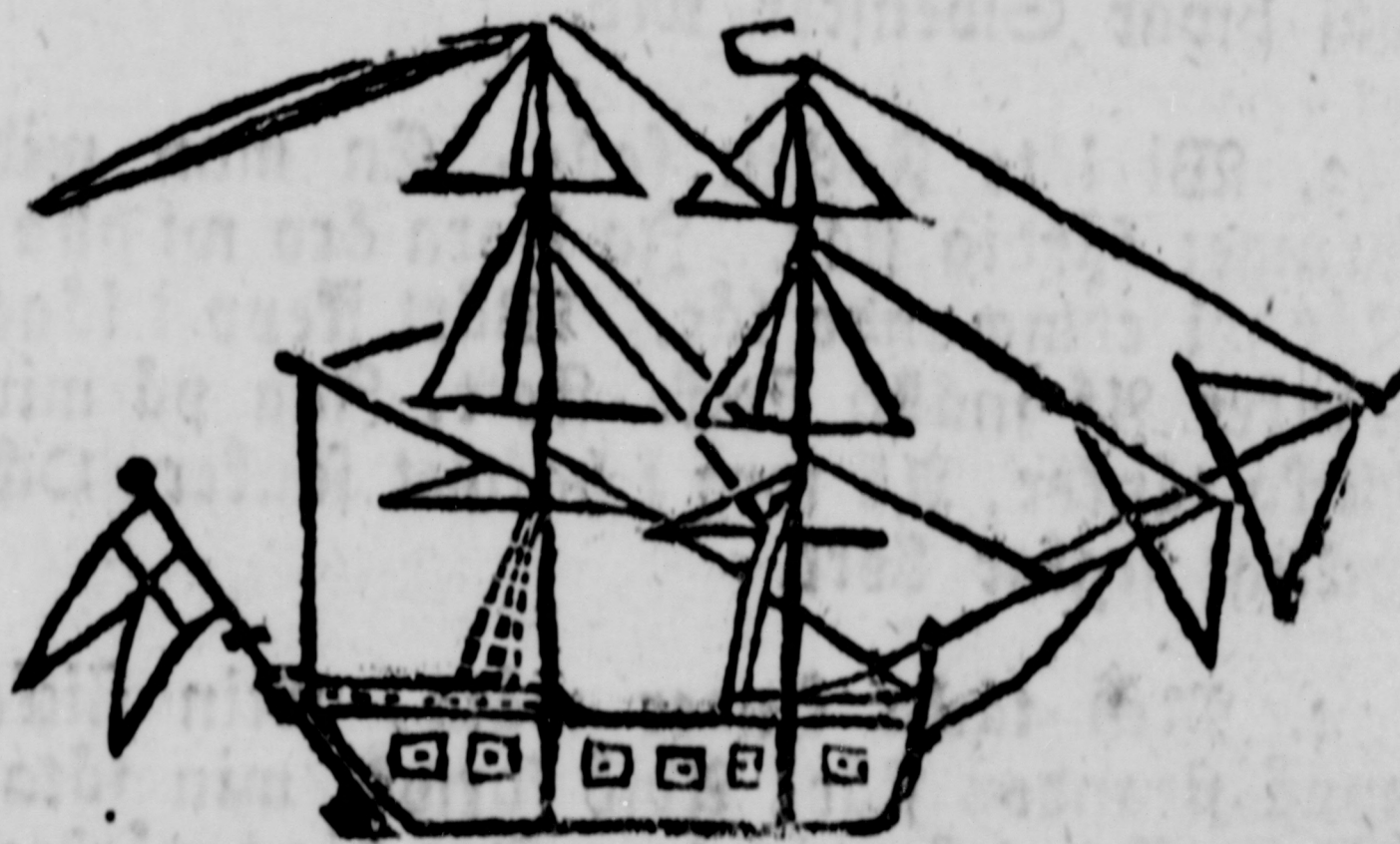
W i s o r ,

Den Första:

Wi som på hafwet wida, &c.
Sjunges som: Det war en Söndags morgon.

Den Andra:

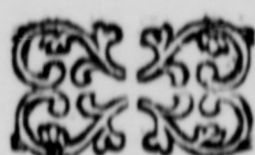
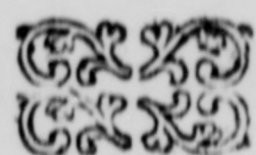
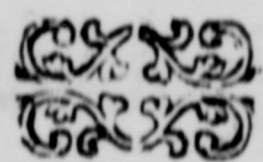
Uck! himmel när jag nu &c.
Sjunges som: Sex runda år omkring &c.

Kostar i Still. Specie.

8 A P R I L 1807,
Tryckte hos Pehr Ol. Armar.

Wi som på hafwet wida, I storm och
omår wandra fring, Wi får ej längre
bida, Se flickor i en ring, Hur de oss fran-
sar binda, Och sätta oss uppå, När wi wårt
ankar winda, Och tåg om spelet linda Wi
straxt til sjöns då gå.

2. Då wi med mod och nöje Wårt ankar
lyckligt mindet up? Så hisa wi med löje
Mårssjegel up i topp. När segel-flaggan
swajar? Då säga wi adjö, Se wimplar
hur de wolar! Wi rår i skylant kajar. Ref
wål hwar Swensker Wd.

3. Wi löte Rodden falla, En man wid
springet färdig står. Ja klara äro wi alla,
När wi commando får. Wårt skepp i låga
blänker Af snälla stycke-skott, Jag på min
flicka tänker, All sorg i hafwet sänker, Och
lyckligt seglar bort.

4. Med tåda Pinder wåta, Min flicka
uppå stranden står, Adjö farväl min söta,
Jag afsked från dig tar, Jag dig i mörkret
gömmar, Til dess jag dig får se, Hwar natt
jag om dig drömmar, och aldrig dig för-
glömmar, Förr än jag med dig dö.

5. Då Himlen blifwer mulen, Och Solen
under målnen går, Ja natten kall och kulen,
Då

Då festar det wist på, När rågn och snö
sig blanda, Och hafsens böljor rörs, Då
måste jag som andra, På stolta böljan
wandra, När bligt och dunder hörs.

6. Åh! se hur sjöman snäller, Han uti
märken swingar sig, Han altar ej hwad
galler, Han är så gladelig, Han stundom
win får dricka, Ja stundom äfwen wo'n?
Ja lyflig är den flicka, Som sjömans skål
får dricka, och säga skål min man.

7. Nu waren då välkomne I sjöman ifrån
utländsk ort, Ja alla äro wi glada, Ut re-
san gått så fort? Välkommen til din flicka,
Hon längtar efter dig Så wil wi din skål
dricka, Och önska dig god lycka. Ja hurra
hwar för sig.

8. Blås up i Muskanter, för sjömans-
gossar friskt låt gå, Ty alla ha de hjertan
likom af Järn och Stål, Ja alla äro de
klara, Ut wåga lif och blod för fosterlan-
dets ära, Och våra flickor lära, Ja det
med hurtigt mod.

9. Wi ärans fransar knyta, at sätta på
de Swenska mör, Wi sådant hjerta hyfa,
Så länge tills wi dö. Åh tåda låra sjä-
lar Olöm aldria bort er wån, Som för sin
flicka trålar, Mot werldsens falskhet sträf-
war Gif hjertat ert igen.

Den Andra:

UÅ! Himmel när jag nu Wil mig til sinnes föra, Hur jag min ungdoms-tid har kunnat så förstöra, At jag på alderdom ej hafwa kan mitt bröd, Förutän sådant twång som skyndar til min död.

2. Den som i werlden wil på all ting hafwa smaken, Och sista Turen blir sig ge til Sjömans-Staten Han kommer alt för sent sin upkomst gripa an, Hållt mynt och födsel ej kan hjälpa honom fram.

3. Förbenskul råder jag den som wil Sjöman blifwa, Han i sin ungdoms tid den wetenskap må drifwa, Som til en Sjöman och en redlig Krigsbuß hör, anständig lefnad til, Befordrad honom gör.

4. Ej någon födkrofs fins så swår som Sjöman äger, Den honom ej försökt kan knapt tro hwad jag säger, Och teckna all ting upp hwad sig tilldragit har, Dertil är jag ej lärd ej heller nyttig war.

5. Dock tror jag sanning ej förnekas mig at skrifwa, Och den som mera wet kan bättre bested gifwa, en Adelsman och Präst, En Borgare dernäst, En Bonde wid sin plog, jag tror mår aldrabäst.

6. En

6. En Adelsman mår bra på sina Gods och Gårdar, Snar sagt bekymmers fri sin egendom han wårdar, Och för en motion skull Landt-boen til Staden far, Stads-boen ut på land fördrifwer några dar.

7. En Präst som andans wärk uti sit hjerta förer, Är alltid nögd och glad han wet hwad sig tillhörer, Han föder hjorden sin med Ewangeli ljus, Dersför wälsignelsen han äger i sitt hus.

8. En Borgare mår wäl om han för sigligt sköter Sin handel, näring, slögd, hwad mera honom möter, Han kan i frid och ro fördrifwa sina dar, och glädja sig utaf Hwad Sjöman icke har.

9. En Bonde i sin grå och arfwa walla mars-tröja, Kan med en pip Tobak och god pott öbl sig nöja. Sen Kronan fått sin skatt, och Prästen fått sin lott Så lefwer han förnögd och dricker än en pott.

10. Af dessa fyra stånd lär ingen kunna flaga, De äga timligt godt af alt hwad dem bebaga, Om något qwäljer dem så ta de sig en sup, De sofwer uti ro, och dermed är det slut.

11. Men

11. Men tjäcka Sjöman kom, ni skal
mitt vittne blifwa Säg mig hwad jag ej
wet At jag må rätt beskrifwa; En Sjö-
mans swårighet och hur hans dagar gå;
Men ack! jag ryser wid, at sådant tänka på.

12. När Sjöman ordres får, at han skal
redo wara, Med Coupsardi at gå, ell och
til Orlogs fara, Bereder han sig iust så.
som en i et spel, At lefwa eller dö är bå-
de träff och fel.

13. Hans ömma hjerta får då bitter galla
smaka När han skal afsted ta, af Barn och
af Waka, Man strömmis tårar ser af deras
ögon gå, När Hustrun ifrån Man med
Barnen Piljas må.

14. Men detta lämnas må och ingen
Man sig spara At ankaren ta in och Seglen
göra klara, Man seglar sen förnögd, och
fattar hurtigt mod, Då vinden seglig är
och Skaffningen är god.

15. Men skulle ändring ske och bladet
sin omvända, Förmedelst storm och by som
Gud behagar sända At stundom hwarje
fladd, med snö och is är täckt. Ja hända
kan också af Kapare försträckt.

16. Man skiftewis också af frost och hagel
falla, Samt rågn til öfverflöd kan skur på
skur

skur nedfalla. At på en Sjömans kross
hwar enda tråd blir wät, Som ej kan
blifwa torr på flera dygn bortåt.

17. När hofwets stormand wåg begyn-
ner så at rasa, Och Sjöman ser sin dö
med jämmer sträckt och fasa; När slänger,
rår och mast, barduner, stag och want,
Som ruttigt gods går af, Tro mig jag
säger sant.

18. När skeppet så i sjön i flera månar
wankar, Och ingen hamn kan fås, der man
kan falla ankar, När wattenet blifwer surt
och luktar såsom as, När strubbor mast
och mal i kusten har kalas.

19. När tobak icke fins som hunaren kan
fördrifwa, När Brännwin intet fås som
modet kan uplifwa, När all ting synes så,
som Gud wil öfwerge! At wara Sjöman
blid och dem sin nöd bete.

20. Men tackad ware Gud! Ej ännu nå-
gon blifwit ohulpen i sin nöd, Som Gud
omsorgen gifwit, När stormen är förbi
och Sjöman hamn får se, Han önskar sig
i land at magen lättning ge.

21. Då